

Попаднала църна Арапина,  
Попаднала подъ града Солуна,  
Подъ Солуна, Солунски ливагѣ,  
Ми удрила бѣла-на чадара;  
И ми собра старци и попо'и,  
На день сакатъ по две фурни лебець,  
И имъ сакатъ крава яло'ица,  
И имъ сакатъ по бочка ракіа,  
И имъ сакатъ по две бочки вино,  
На день сакатъ п' 'уба'а не'еста,  
На нокъ сакатъ п' една малка мома,  
Ми 'и любить и ми 'и загубвить.  
'Си-те ми сѣ редумъ изредѣа,  
Редъ ми падна, мене ке ме земѣтъ.“  
И говоритъ Боленa Дойчина:  
„Айти тебе сестро Ангелино!  
Аль то'а те тебе брига нашло?  
Ево имамъ за деветъ години,  
Къде лежамъ болно на постеля;  
Ай отвори шарена ковчега,  
Да изва'ишъ триста лакти платно  
Триста лакти платно бамбакерно,  
Да извѣрзишъ рани одъ анджари;  
И земай ми моя остра сабя;  
Ево иматъ за деветъ години,  
Сабя въ рѣка не ми ѣ фатена,  
Веке ми ѣ сабя жргьосана,  
Да ѣ носишъ Умера бичакчіа,  
Да ми остригъ сабя вересіа,  
Ако станамъ скѣпо ке иу платамъ,  
Ак' не станамъ, алаъ да ми чинить.“  
И ми стана млада Ангелина,  
И ми зеде сабя жргьосана,  
Ми отиде дури у Умера:  
„Айти тебе Умеръ бичакчіа,  
Так' ти бога, я ке ти сѣ молямъ!  
Ме допуцилъ Боленa Дойчина,  
Да му остришъ сабя вересіа,  
Ако станить скѣпо ке ти платить,  
Ак' не станить, алаъ да му чинишъ.“